

Întrebări sugestive

R.C. Chapman

Titlul original:

Suggestive Questions

R.C. Chapman

Edited by WM. Marriott

Norwich, 1897

Cu excepția cazurilor specificate, toate citatele biblice sunt din versiunea în limba română D. Cornilescu 1924.

- RV - Revised Version.
- KJV - King James Version.
- Fidela - Traducere FIDELA, 2015.
- C1931 - Traducere literală, D. Cornilescu, 1931.

„Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului”
(Daniel 12:9).

„Dar cei pricepuți vor înțelege” (Daniel 12:10).

Prefață

Aceste paisprezece întrebări au fost dictate de R.C. Chapman unui vechi colaborator al său, E.S. Pearce, prin anul 1896, pe când erau în vacanță la Ilfacombe. Au fost făcute mai multe copii ce au fost trimise mai multor frați conducători.

Potrivit celei de-a zecea întrebări, R.C. Chapman susținea în mod ferm că va exista o alegere și că, potrivit propriilor lui cuvinte, el căuta să umble în așa fel în ascultare față de întreaga voie revelată a lui Dumnezeu, încât să nu se priveze singur de cinstea de a fi unul dintre cei aleși. De asemenea, nu a găsit în Scriptură nicio promisiune conform căreia *întregul* popor al lui Dumnezeu urmează să fie luat de pe pământ atunci când Domnul va veni să-și întemeieze Împărăția în țara lui Israel.

Acest adevăr ar fi primit numaidecât de către credincioși dacă ar putea vedea, alături de Chapman, că toate pasajele unde Pavel vorbește despre venirea Domnului se referă la perioada de după „veacul care va veni”, căci acelui apostol i s-a dat să-L prezinte pe Cristos ca fiind *ultimul Adam*, și că în mod obligatoriu *toți* cei care au în ei *viața* Lui, începând de la primul Adam până la cei de la sfârșitul „veacului care va veni”, vor fi socotiți de El ca fiind Biserica Lui. *O singură viață* care se revarsă prin toți, singura diferență între cei regenerați înainte și după Rusalii constând în părtășia la acea viață – „*Viața din belșug*”- ca urmare a prezenței și locuirii în cei credincioși a Duhului Sfânt, ca Mângâietor. Chapman a spus la un moment dat că, dacă „Biserica ar fi început doar de la revărsarea Duhului din Fapte 2, atunci Petru și toți ceilalți menționați în Fapte 1:13-15 nu ar face parte din ea, întrucât au fost regenerați înainte de Rusalii și trebuie puși în categoria sfinților din Vechiul Testament”.

Știm bine că preaiubitul frate Chapman s-a menținut în părtășia acestei Vieți. Și J.N. Darby era foarte conștient de acest lucru, zicându-i la un

moment dat prietenului său G.V. Wigram: „Noi predicăm despre locurile Cerești, dar Chapman trăiește acolo.”

Sunt foarte multe lucruri legate de viitor care „sunt greu de înțeles”. Să ne dăm silința „să rămânem în El”, „păzind poruncile Lui” (Ioan 14:21, 23), și, astfel, „lucrurile care vor urma” (Ioan 15:14-15) să ne fie făcute cunoscute.

„Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?”

Întrebarea 1.

Oare plinătatea Scripturii nu reflectă plinătatea lui Cristos? Dacă „cerurile vestesc slava lui Dumnezeu”, cu cât mai mult o face Scriptura Adevărului?

Nu este oare adevărat că, deși orice rătăcire poate avea o nuanță de adevăr din Scriptură, ea nu va rezista testului întregii Scripturi?

„Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul” (Ioan 16:13). „Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu” (Ioan 15:15). „Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ce vă poruncesc Eu” (Ioan 15:14).

Dacă vom umbla pe această cale, nu va fi oare unitatea dintre noi un răspuns la rugăciunea din Ioan 17:11: „Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și Noi”?

Întrebarea 2.

Nu ar contribui la sporirea acelei atitudini smerite a minții care beneficiază de prezența înțelepciunii, dacă am lua în considerare și am medita zilnic la următorul adevăr măreț: chiar dacă nu ar fi fost creată nicio făptură, în mod sigur au existat resurse minunate, inerente, suficiente de fericire și glorie între Tatăl, singurul Lui Fiul și Duhul Tatălui și al Fiului, și că acum, întrucât îi iubește pe cei care-L iubesc pe Cristos, așa cum Îl iubește pe Cristos (Ioan 17), Dumnezeu Își găsește plăcerea în afecțiunea noastră?

„Nu vă zic că voi ruga pe Tatăl pentru voi” (Ioan 16:26, 27); sau: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el”; și „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui” (Ioan 14:21-23).

Partea pe care o are Duhul Sfânt în această dragoste nu este amintită în rugăciunea de mijlocire din Ioan 17, El fiind, prin natura Lui, una cu Tatăl și cu Cristos. Dar în conversația precedentă purtată de Domnul cu ucenicii, El vorbește mult și în mod distinct despre Mângâietorul (Paraclet).

Întrebarea 3.

Nu este oare adevărat că Dumnezeu, după ce ne-a dat Duhul Fiului Său, ne cere să răspundem așa cum se cuvine dragostei Lui? Mai întâi – pentru bucuria Lui, după cum scrie în Proverbe 23:15-16 (RV): „Fiul meu, dacă-ți va

fi inima înțeleaptă, inima mea se va bucura; și înlăuntrul meu se va veseli când buzele tale vor spune ce este bine.” În al doilea rând – pentru slava Lui, Proverbe 27:11 (RV): „Fiul meu, fii înțelept și înveselește-mi inima, și atunci voi putea răspunde celui ce mă batjocorește.”

Efeseni 5:18-20 (RV): „Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți umpluți cu Duhul. Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului. Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl pentru toate lucrurile în Numele Domnului nostru Isus Cristos”.

Ar lipsi oare astfel de cântări dacă copiii lui Dumnezeu ar asculta de ce scrie în Filipeni 2:5? „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Cristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși” adică, S-a golit pe Sine de poziția în care nu era slujitor. Fiind Fiul lui Dumnezeu, El este, desigur, egalul lui Dumnezeu, însă cu această egalitate a unit supunerea, pentru că Fiul lui Dumnezeu este și Fiul Omului. A trecut prin smerirea Lui, iar strălucirea acestei smeriri este arătată prin faptul că acum stă glorificat la dreapta lui Dumnezeu. El este acum deja ce va fi veșnic.

„Deci toți care suntem desăvârșiți să gândim aceasta; și dacă gândiți ceva altfel, Dumnezeu vă va descoperi” (C1931). Este această promisiune din Filipeni 3:15 pentru vreun Lot care, deși cu adevărat copilul lui Dumnezeu, se află la poarta Sodomei?

Întrebarea 4.

În prima epistolă a lui Ioan, în capitolul 1, versetul 3 citim: „Părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Cristos.” Întrebăm cu umilință și reverență: poate exista vreo părtășie între Dumnezeu și creatura Lui altfel decât prin crucea Fiului Lui? Părtășia cu Dumnezeu presupune cunoașterea tainelor ascunse în sânul lui Dumnezeu. În Geneza 2:17 citim: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” Aceasta împiedică cunoașterea acelei taine ascunse consemnate în Geneza 3:15: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.”

În Evanghelia lui Ioan, capitolul 1, versetul 1 citim: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu”. Versetul 14: „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului

născut din Tatăl.” Versetul 18: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiul, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.”

Faptul că Cristos este numit „Cuvântul”, nu Îl arată oare ca fiind Cel care descoperă tainele de la sânul Tatălui?

Întrebarea 5.

Dacă slujitorul lui Dumnezeu (Daniel 9:3) s-a smerit într-atâta pentru păcatul poporului lui Israel, mărturisindu-și propriul păcat (vers. 20) și păcatul poporului său, Israel, cu cât mai mult noi, copiii lui Dumnezeu de după Rusalii, ar trebui să ne smerim din pricina separărilor și a dezbinărilor dintre mădularele lui Cristos?

În versetul 23, Daniel primește mărturia: „tu ești preaiubit”; iar descoperirile care i-au fost date înainte au fost mult extinse, împreună cu mareașta favoare ca Fiul lui Dumnezeu să i se arate în chip de om (Daniel 10: 5-6). După cum e judecata de sine, nu tot așa e și aprobarea Domnului?

Întrebarea 6.

Oare Proverbe și Cântarea Cântărilor nu prezic binecuvântata stare din viitor a Israelului? „Fiul” din Proverbe, Israelul, ascultător și umplut cu Duhul; soția din Cartea Cântărilor, credincioasă și delicată, de unde și bucuria din Țefania 3:17 (RV): „Domnul, Dumnezeul tău care este în mijlocul tău este viteaz; El va mântui, Se va bucura de tine cu mare bucurie. Se va odihni în dragostea Lui; Se va bucura de tine cu cântec”. Dacă am pune și noi la inimă separările și diviziunile din biserica lui Dumnezeu, nu ne-am ruga și noi cu ardoare pentru „pacea Ierusalimului”? Cei ce te iubesc vor prospera (Psalmul 122:6, RV).

Oare nu i-a fost dat apostolului Pavel, în mod specific, să-L arate pe Domnul Isus Cristos ca pe cel pe care îl prefigura primul Adam? primul Adam în starea lui de inocență și, de asemenea, în starea lui de vinovăție.

Nu ar trebui să cugetăm la modul în care Duhul, prin Pavel, vorbește despre TOȚI din primul Adam, în Romani 5 și despre TOȚI din Cristos, în 1 Corinteni 15:22, 23, 24; 1 Tesaloniceni 3:13 și 2 Tesaloniceni 1:10?

Nu ar trebui să aducem cuvântul „TOȚI” în 1 Tesaloniceni 4:16, 17, 18 și să ne gândim că același grup uriaș care este în gândul scriitorului în celelalte două pasaje (1 Tesaloniceni 3:13 și 2 Tesaloniceni 1:10) este în gândul lui și în acest al treilea pasaj?

Nu este bine să observăm că în Romani 11:26 el nu face decât să arunce o privire asupra restabilirii lui Israel? Iar aceasta nu este oare din cauză că el ne îndreaptă speranța spre împlinirea versetului 21 din Romani 8 (versiunea autorului): „Și creația va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de libertatea slavei fiilor lui Dumnezeu”? După cum Petru, apostolul Iudeilor, în cea de-a doua lui epistolă (2 Petru 3) ne învață să așteptăm ceruri noi și un pământ nou, care este, nu-i așa, dispensațiunea „împlinirii vremurilor” (Efeseni 1:10)? împlinirea vremurilor, când toată perioada de pregătire se va fi terminat. Oare după cum la „împlinirea vremurilor” (Galateni 4:4-5) a fost realizată acea lucrarea desăvârșită pe crucea ispășirii, nu este „dispensațiunea împlinirii vremurilor” din Efeseni lucrarea noii creații? – lumea care nu va putea fi clătinată, despre care scrie Evrei 12:27-28?

Nu ar trebui să deosebim „timpurile restituirii tuturor lucrurilor”, despre care vorbește Petru în Fapte 3:23 (Fidela), de „înnoirea tuturor lucrurilor” (Matei 19:28) și „noua creație”? Oare „restituirea” nu vorbește despre Israel care L-a primit pe Cristos, a fost umplut cu Duhul, a fost adunat și a intrat în stăpânirea țării lui Emanuel? În schimb, „înnoirea” înseamnă crearea din nou a tuturor lucrurilor?

Întrebarea 7.

Nu este oare un principiu, în guvernarea lui Dumnezeu, să facă *locul* un semn al răsplătirii? Locul călcat de picioarele lui Caleb, unul dintre cele douăsprezece iscoade care au cercetat țara, a devenit moștenirea lui. Locul unde a fost vărsat sângele lui Nabot a fost locul pedepsirii Izabelei, și un semn al condamnării pentru Ahab. Potrivit Psalmului 132:13-14, nu va fi Cristos glorificat în același loc în care a fost condamnat și crucificat? Promisiunea din versetele 13 și 14 este întărită prin jurământ în versetul 11. De asemenea, citim în Psalmul 2 (C1931): „Și Eu am uns pe Împăratul Meu peste Sion, muntele sfințeniei Mele”.

Oare nu este necesar ca, atunci când cugetăm la veacul care va veni să facem cu grijă distincție între pasajele care vorbesc despre țara lui Israel și cele care vorbesc despre întregul pământ, fără nicio legătură cu Israel? La Isaia 11:9, „Nu se va face niciun rău și nicio pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt, căci PĂMÂNTUL (*i.e.* țara lui Emanuel, țara lui Israel) va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă”. La fel este și Isaia 30:26 sau 60:2. Nu va fi în țară o rodnicie supranaturală, după cum scrie în Amos 9:13? „Iată, vin zile, zice Domnul, când plugarul va ajunge pe

secerător și cel ce calcă strugurii, pe cel ce împrăștie sămânța, când mustul va picura din munți și va curge de pe toate dealurile.” Și va fi, de asemenea, o schimbare completă a caracterului animalelor de pradă, după cum scrie în Isaia 11:6: „Atunci, lupul va locui împreună cu mielul și pardosul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună și le va mâna un copilăș.” Nu arată acestea înspre Cristos ca ultim Adam, Cap al noii creații, cârmuind peste Israel? Și nu ar trebui să citim așa în Psalmul 72:8: „El va stăpâni de la o mare la alta și de la Râu (*al Egiptului*) până la marginile țării (*adică țara lui Israel*)”? Iar când profetul vorbește despre templu în capitolul 41 din Ezechiel și amintește lemnul, dar nu aurul, argintul și bronzul, nu arată prin aceasta către ceea ce e trecător? Nici în Apocalipsa, nici în Romani 11 nu se menționează nimic despre jertfe aduse de Israel. Nu ar trebui să vedem că, prin caracterul supranatural al țării, prin descrierea deosebită a Templului și a jertfelor din Psalmul 51:17 și din alte pasaje, se arată lumii necredincioase relația lui Israel cu Dumnezeu, desfătarea pe care o găsește Dumnezeu în Israel, și nu desfătarea Israelului în acele lucruri exterioare?

Nu-l vedem pe Cristos, ultimul Adam, în Proverbe 8? În Cântarea Cântărilor o vedem pe soția cununată (*era soție pentru că era soră*) dorind să-L cunoască mai bine pe Cristos ca frate; relația care interzice căsătoria pentru copiii acestei lumi, este sursa, viața, părtașia, gingășia căsătoriei și a relației cerești.

În Daniel 7:26 se vorbește despre popoarele neregenerate de pe pământ: „Apoi va veni judecata și i se va lua stăpânirea (*stăpânirea anticristului*), care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna”, adică până când va începe noua creație. Oare toiagul de fier despre care scrie în Psalmul 2 nu va ține în supunere acele popoare care manifestă o ascultare prefăcută și care, răzvrătindu-se în diferite locuri, în diferite țări, vor aduce asupra lor însele judecata Lui? Nu este Psalmul 83 un exemplu al acestei judecăți? După cum scrie în Ezechiel 38 și 39, răzvrătirea generală are loc la începutul perioadei de binecuvântare a lui Israel, iar răzvrătirea finală este descrisă în Apocalipsa 20. Nu se va arăta oare, în acest fel, în înțelepciunea Lui Dumnezeu, nepărtinirea Lui în judecată?

Națiunile străvechi vor fi renăscute, iar prin judecarea lor se va împlini cuvântul: „care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii” (Exod 20:5); copiii, nu cei nevinovați, ci cei care au încuviințat, practicat și adăugat la neleguirile părinților lor. Babilonul, Egiptul, Edomul sunt astfel de exemple, însă răzbunarea își are debutul ei, după cum vedem în Isaia 19:23-25: „În aceeași vreme, va fi un drum care va duce din Egipt în Asiria: asirienii se

vor duce în Egipt ... și egiptenii împreună cu asirienii vor sluji Domnului. Tot în vremea aceea, Israel va fi al treilea, unit cu Egiptul și cu Asiria, ca o binecuvântare în mijlocul pământului. Domnul oștirilor îi va binecuvânta și va zice: «Binecuvântat să fie Egiptul, poporul Meu și Asiria, lucrarea mâinilor Mele, și Israel, moștenirea Mea!»

Nu ar trebui oare ca cei o mie de ani din Apocalipsa 20:4-6 să fie priviți din perspectiva caracterului supranatural al țării lui Israel? Supranatural, care întărește nădejdea noii creații.

În Ezechiel 38:11 scrie că Israel va locui în sate fără ziduri. Oare nu a învățat Israel să se încreadă în Domnul în așa măsură, încât să-și făurească seceri din săbii și pluguri din sulite? Cu siguranță, motivul este credința în Dumnezeu cel viu și faptul că Duhul lui Cristos le-a umplut inimile cu dragoste. Iar națiunile, sau mai degrabă rămășița națiunilor care fac același lucru, una cu Israel nu o fac pentru că Duhul a umplut aceste națiuni, sau rămășița lor, cu Cristos? Dar națiunile necredincioase nu vor merge din rău în mai rău? Sceptrul de aur a lui Cristos va cârmui cu adevărat Israelul, și pe aceia dintre neamuri care sunt una cu el. Dar oare nu toiagul Lui de fier îi va cârmui pe cei necredincioși? Vor fi într-adevăr supuși, dar nu de bunăvoie.

Oare Habacuc 3:17-19 nu prevestește o punere la încercare a credinței lui Israel, prin îndepărtarea de către Dumnezeu a tuturor semnelor exterioare supranaturale, care în ochii lumii necredincioase îl evidențiau ca fiind plin de Duhul, într-o relație de prietenie cu Cristos, într-o părtășie deplină cu Tatăl și cu Fiul, muștrând lumea pentru necredința ei și provocându-i dușmănia și mânia? Nu S-a purtat Dumnezeu în același fel cu strămoșul lor Avraam când, după o lungă încercare a credinței, a binecuvântat și a onorat acea credință? În Geneza 22 citim: „După aceste lucruri, Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam”. Iar Avraam l-a glorificat pe Dumnezeu mai mult decât oricând înainte.

Nu vedem oare același lucru în Habacuc 3:17-19? Nu va arăta aceasta că ei au înțeles caracterul supranatural al țării, potrivit cu gândul lui Dumnezeu? Au înțeles că toate, împreună cu templul și jertfele lui, le vorbesc despre chemarea lor cerească. Cu inimile umplute de Duhul, cu bucuria chemării lor cerești, vor veni din pustie sprijinindu-se pe preaiubitul lor (Cântarea Cântărilor 8:5) și cântând cântarea noii creații, după cum scrie în Isaia 48:10, Psalmul 144:9 și în multe alte locuri.

Dacă cel ce va muri la o sută de ani va fi încă copil, atunci nu vor fi socotite oare zilele după zilele „copacilor” (Isaia 65:22), despre care vorbește profetul Ezechiel (47:7), pomi care aduc rod în fiecare lună? Astfel, un copil

care va muri la vârsta de opt ani va muri, de fapt, la vârsta de doisprezece ori opt ani, adică aproape o sută de ani, aducându-ne aminte de Cel care, fiind în vârstă de doisprezece ani, a stat printre cărturarii din Ierusalim, ascultându-i și punându-le întrebări; iar ei admirându-i înțelegerea și răspunsurile. Păcătosul, adică, cel care aparține lumii necredincioase (întrucât întregul Israel va fi drept), chiar dacă va muri la vârsta de o sută de ani, ani calculați după ordinea creației actuale, va muri blestemat.

Cu siguranță că cei din Israel nu doar vor fi chemați cu o chemare cerească, ci vor și umbla potrivit ei, fiind umpluți cu Duhul, întregul gând al lui Cristos fiind manifestat în fiecare dintre ei; vor fi împreună moștenitori cu Cristos ai noii creații, bucurându-se în speranța că țara lui Emanuel va fi făcută vrednică de Emanuel.

În părțile din Scriptură scrise după Rusalii nu se vorbește nimic despre vreo binecuvântare pământească dată lui Israel; nu este acest lucru în acord cu ceea ce s-a spus privitor la caracterul supranatural al țării și cu ultimul capitol din Habacuc? Astfel se arată dinainte gândul lui Dumnezeu potrivit căruia toate semnele exterioare ale bunăvoinței Sale față de copiii lui Israel vor fi la un moment dat îndepărtate și se va vedea din plin măreția credinței lor și bucuria dată de chemarea lor cerească „eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele”. Atunci se vor împlini cuvintele Domnului către Natanael din Ioan 1:51. Cei care vor domni împreună cu Cristos, după învierea primelor roade (Apocalipsa 20:5 și 6), le vor fi acestora un exemplu a ceea ce vor fi ei înșiși făcuți în final.

Oare invadarea țării de către Gog și Magog, consemnată în Ezechiel, nu este izvorâtă mai degrabă din lăcomie și ignoranță cu privire la Dumnezeu, în timp ce cea de la sfârșitul celor o mie de ani (Apocalipsa 20:8 și 9) este izvorâtă dintr-o vrăjmășie necruțătoare față de Israel și Cristos? Această vrăjmășie este stârnită de căderea Anticristului împreună cu profetul lui și aruncarea lor în iazul de foc.

Perioada de după legarea lui Satan și a aruncării lui Anticrist și a profetului lui în iazul de foc nu este oare o perioadă în care se va manifesta vrăjmășia incurabilă a popoarelor dimprejurul lui Israel și, de asemenea, a duhurilor rele, care erau supușii lui Satan? Oare supușii și susținătorii „omului păcatului” nu se vor arăta, și fără conducătorul lor, ca nefiind cu nimic mai puțin decât înainte, când erau conduși de el, în vrăjmășie față de Dumnezeu? În acest timp, Israelul, umplut cu Duhul, fiind un martor vrednic al lui Cristos, îi va face de rușine, lumina Israelului muștrând întunericul lor și făcându-i să turbe de mânie sub toiagul de fier al lui Cristos.

Întrebarea 8.

Nu prezice Zaharia 5 taina fărădelegii când vorbește despre casa zidită în țara Șinear? Nu este Babilonul, despre care se vorbește pe parcursul cărții Apocalipsa, Babilonul rezidit, al cărui cap devine, după un timp, Anticristul? Cartea Estera, prin Haman și cei zece fii ai lui, nu îi prefigurează pe Anticrist și pe cei zece împărați din Apocalipsa (Estera 9 și 10)?

Nu urmează să fie împlinită profeția lui Balaam despre Amalec: „Amalec este cel dintâi dintre neamuri”, adică conducătorul neamurilor (Numeri 24:20)?

Întrebarea 9.

2 Tesaloniceni 2:7: „Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum să fie luat din drumul ei.” Oare „cel ce o oprește acum să fie luat din drumul ei” nu este îngerul sfânt care o oprește ținând legate cele patru duhuri rele la râul Eufrat? Când se va da porunca: „Dezleagă pe cei patru îngeri” (Apocalipsa 9:14), îngerul sfânt care acum oprește, va fi, potrivit profeției lui Pavel, luat din calea lor și atunci va avea loc arătarea deplină a Anticristului.

Oare curva Babilon, de la Apocalipsa 17, nu este ceea ce Satan a ridicat în opoziție față de Israel, credincios lui Cristos, soția Mielului (Apocalipsa 19:7)?

Oare Psalmii 69 și 109, care prezic trădarea lui Iuda și sfârșitul lui, după interpretarea dată de Petru în Fapte 1, nu îi prevestesc și pe acei evrei care, asemenea lui Iuda, după ce au fost luminați și L-au mărturisit pe Cristos, se vor lepăda de adevăr și-l vor susține pe Anticrist, alăturându-se evreilor orbiți și împlinind astfel ceea ce scrie în Ioan 5:43: „Eu am venit în Numele Tatălui Meu și nu Mă primiți; dacă va veni un altul, în numele lui însuși, pe acela îl veți primi”? Nu este aceasta lepădarea de care vorbește 2 Tesaloniceni 2:3?

Întrebarea 10.

În Daniel nu se vorbește nimic despre noua creație, dar nu se subînțelege ea, Duhul vorbind despre ea în alte părți, cum ar fi în Psalmul 102? Și nu vorbește oare tăcerea lui Daniel, învățându-ne că același pământ, și în special aceeași țară, în care Cristos a împlinit voia lui Dumnezeu în umilință va fi locul în care El și Biserica vor străluci în slavă în noua creație, potrivit regulii lui Dumnezeu de a face ca locul să fie semn al răsplătirii?

În Apocalipsa 19:11 este menționată coborârea lui Cristos, dar nu se amintește nimic de înălțarea Lui. În Psalmul 68 și Ioan 6:62 se vorbește despre o înălțare care nu a avut loc încă. Oare nu ne arată acest lucru că acea coborâre a Lui, din Apocalipsa 19, este o arvună și o mostră a stăpânirii Lui finale asupra Țării făgăduinței și asupra pământului din noua creație?

Cei răscumpărați din Apocalipsa 4 și 5 nu sunt aceiași cu cei din capitolul 20:4 – „scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele”? Versetul 5: „Aceasta este întâia înviere.” Nu este oare învierea primelor roade? Cât despre ceilalți morți despre care se vorbește în același verset, nu îi reprezintă pe toți cei din familia lui Dumnezeu? Nu numai pe morții răi. Astfel, în versetul 12 scrie: „Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea”, iar în versetul 15: „Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc”.

Există în Scriptură vre o lucrare de mântuire fără să existe și contrariul ei: judecata pentru pedepsirea răului? Lumea a pierit prin potop, dar Noe și familia lui erau în arcă; Sodoma fost distrusă, dar Lot a fost salvat; faraon și armata lui au pierit în mare, dar Israel a fost salvat; popoarele din Canaan au fost judecate, dar Israel a fost binecuvântat. Oare acest contrast nu apare mereu pe parcursul întregii perioade de o mie de ani din Apocalipsa 20? O mie de ani care, nu-i așa, sunt supranaturali?

Nu ar trebui oare ca termenul „Mileniu”, folosit des de copii lui Dumnezeu să fie supus testului Scripturii?

Ioan 1:50-51: „Drept răspuns, Isus i-a zis: «Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea.» Apoi i-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că, de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul omului.»” Matei 26:64: „Da, i-a răspuns Isus, sunt! Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului.” Și Ioan 6:62: „Dar dacă ați vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte?” Oare nu ne arată aceste pasaje că în acest fel va ajuta Dumnezeu foarte mult credința și speranța celor din Israel umplându-i cu o bucuroasă expectativă a noii creații? De asemenea, nu va muștra El și nu va scuza necredința și vrăjmășia popoarelor necredincioase? Cuvintele adresate lui Natanael sunt o promisiune pentru Israelul viitor, care-L iubește pe Cristos. Însă cuvintele de la Matei 26:64 și Ioan 6:62 nu reprezintă o avertizare, pentru vremea care va veni, despre modul în care Se va purta Dumnezeu cu Israelul care nu se va pocăi și care se va pune de partea lui Anticrist?

Scriptura arată clar că sunt chemat ca, în calitatea mea de co-moștenitor cu Cristos, să fiu părtaș la slava și bucuria Lui în noua creație. În Apocalipsa 20:4 vedem un grup format din cei care au fost decapitați din pricina „mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu” și din alții care nu sunt numiți – „și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele”. Scriptura nu ne arată cine sunt aceștia din urmă. Pe Muntele Schimbării la față au fost prezenți Moise și Ilie. Mulți alții care L-au slăvit pe Dumnezeu în mod deosebit nu au fost acolo. Sufletul meu se bucură în speranța acelei domnii, a cărei slavă va fi un pas necesar înspre noua creație și care va contribui la desăvârșirea bucuriei acelei noi creații. Iar cei care vor domni în acei o mie de ani vor cânta, într-o deplină părtășie a Duhului cu Domnul Isus Cristos Însuși și împreună cu Israelul aflat în țara plină de Duhul, cântarea noii creații asupra căreia le vor fi îndreptate inimile.

Închinându-ne dincolo de perdea, nu învățăm noi să socotim timpul prin părtășia cu Duhul lui Dumnezeu și cu Cristos? Dacă Domnul Isus spune: „Cu siguranță, eu vin curând”, nu va răspunde oare credința: „Vino, Doamne Isuse”? „La vremea potrivită”, El „S-a arătat o singură dată ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa.” Evrei 10:27: „Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi”.

Întrebarea 11.

Să supunem testului Scripturii cuvântul „DATE”, folosit în 1 Corinteni 15:24. În Matei 11:27 citim: „Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu”, iar cuvântul folosit aici pentru „date” este același cu cel folosit de Pavel în 1 Corinteni 15:24. Știm că aceasta face deosebire între cârmuirea lui Dumnezeu în calitate de Creator și cârmuirea lui Dumnezeu prin Mijlocitorul Cristos. Astfel, Dumnezeu cârmuiește într-un mod nespus mai bun, fără a renunța însă la stăpânire. Așadar, când Cristos, ultimul Adam, Își va fi supus toate lucrurile, El va fi în adevăr supus Tatălui, făcând de rușine răzvrătirea lui Satan și a omului; dar va cârmui, în mod egal, împreună cu Tatăl, după cum scrie în Apocalipsa 22:3: „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea.”

În Psalmul 110:4, Cristos este, prin jurământul făcut de Iehova, Împărat al Dreptății și Împărat al Păcii. Aaron a fost Preot, nu Împărat; David a fost Împărat, nu Preot; dar Cristos, care prin Duhul cel Veșnic s-a dat pe Sine Însuși, va fi pentru totdeauna Împărat și Preot, cel Dintâi în cântare în

mijlocul Bisericii, dezvăluind pe veci gloriile Crucii, bucuria și viața noastră veșnică. O, cât de desăvârșit îi va conduce atunci Duhul lui Dumnezeu pe cei răscumparați să cânte împreună cu Cristos!

De vreme ce relația de căsătorie dintre cei răscumparați și Cristos este urmarea frățietății, nu trebuie ca trupul din Efeseni 5 să-i includă pe toți cei pe care Cristos îi recunoaște ca frați?

Întrebarea 12.

Nu înseamnă oare numărul Anticristului, 666, (Apocalipsa 13:18) arătarea nedesăvârșirii depline? inima și conștiința omului lipsite de odihnă. Oare numărul 6 nu se referă la primul Babel; de 10 ori 6, la Babelul lui Nebucadnețar, iar de 10 ori 66, la Babilonul lui Anticrist? Chipul lui Nebucadnețar era lat de 6 coți și înalt de 60 de coți – imperfecțiuni înmulțite; numărul fiarei este 666 – agitația imperfecțiunii dusă la extrem; lumea în starea ei cea mai nenorocită după ce l-a scos afară complet pe Dumnezeu.

Oare numărul 1000 nu ne vorbește despre desăvârșire? Numărul 10 este format din 3 adunat cu 7, 7 fiind numărul odihnei; numărul 3 ne vorbește despre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Numărul 1000, care este 10 ori 10 ori 10, nu semnifică oare plinătatea odihnei și a bucuriei? „Tu, Solomoane, trebuie să ai o mie”, scrie în Cântarea Cântărilor 8:12 (KJV). Nu se va împlini aceasta în Israel: plinătatea odihnei prin recunoașterea deplină a lui Dumnezeu în Cristos, și părtășia totală în Duhul, cu Tatăl și cu Fiul?

Întrebarea 13.

În ordinea creației, nu era nicio legătură între starea îngerilor și starea omului. În noua creație, îngerii aleși, deși diferiți de Biserica lui Dumnezeu, sunt, ca slujitori ai lui Cristos și ai Bisericii, legați de familia lui Dumnezeu.

Nu vor fi Satan și duhurile rele, supușii lui, sub aceeași pedeapsă cu oamenii răi, la fel cum au fost într-un singur gând în răzvrătirea lor față de Dumnezeu? În Apocalipsa 20:10 scrie că Satan este aruncat în iazul de foc, iar la sfârșitul versetului 14 scrie că puterile „Morții și ale Locuinței morților au fost aruncate în iazul de foc.” Potrivit cu Efeseni 1:10, în noua Creație toate lucrurile vor fi adunate împreună într-unul.

Oare nu va fi evident că Dumnezeu Și-a manifestat în chip desăvârșit răbdarea, înainte ca mânia Lui deplină să se reverse asupra vrăjmașilor Lui, fie aceștia duhuri rele sau oameni răi? În Isaia 45:22-25 citim: „Pe

Mine Însumi Mă jur”, iar în Filipeni 2:10: „Pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi.” Vrăjmașii lui Dumnezeu, îngerii răi și oamenii răi, nu vor fi numai reduși la tăcere și rușinați în strădania lor de a-I găsi vină lui Dumnezeu, după cum a profetizat Enoh (vezi Epistola lui Iuda), ci, asemenea lui Balaam în profeția lui din Numeri 24:5, vor admira lucrările lui Dumnezeu și vor mărturisi „spre slava lui Dumnezeu Tatăl” și spre rușinea lor veșnică „că Isus Cristos este Domn”.

În Apocalipsa scrie că, în noua creație, iazul de foc este în afara Cetății Sfinte; oare nu vor vedea cei răscumparați, privind astfel la starea celor răi, din ce au fost răscumparați? Înainte de timpul judecății finale, în Apocalipsa 19, judecata Babilonului este un prilej de bucurie. În versetul 1 „Aleluia”, versetul 3 „Aleluia”, versetul 4 „Aleluia”, iar în versetul 5 scrie: „Și din scaunul de domnie a ieșit un glas care zicea: «Lăudați pe Dumnezeul nostru, toți robii Lui, voi, care vă temeți de El, mici și mari!»”.

Numai Scriptura ne relatează adevărata istorie a omului, adevărată și scurtă, potrivită capacității noastre, în starea de copilărie în care suntem. Dar când vom fi făcuți ca El și Îl vom vedea așa cum este, înaintea ochilor prietenilor și a dușmanilor, a îngerilor și a oamenilor vor fi deschise cărțile – cărți care conțin istoria întreagă și completă a modului în care Dumnezeu a lucrat cu toate creaturile Lui, de la început până la sfârșit. Și nu se va vedea oare, în acest fel, în noua creație, că toate lucrurile care au existat în timp au avut în ochii lui Dumnezeu un rost și un rod veșnic: arătarea faptului că ființa creată nu este nimic, chiar mai puțin decât nimic, și că Dumnezeu este totul în toți prin Fiul răstignit al dragostei Sale și prin Duhul Cel Veșnic. Cât de solemn este adevărul că, la fel cum Satan și omul au fost aliați în răzvrătire, la fel vor fi una și în pedeapsă, în același iaz de foc. Oare nu se vor chinui ei unul pe altul, în același timp admirându-i pe cei pe care-i urăsc, după cum zice Balaam în Numeri 24?

Întrebarea 14.

Nunta Mielului din Apocalipsa 19:7 – „Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit” nu este ea o împlinire a profeției din Isaia 54:5: „căci Făcătorul tău este bărbatul tău”? Israel a devenit adevăratul Israel a lui Dumnezeu. Nu este el în contrast cu curva Babilon, curva cea mare din capitolul 17, judecată în capitolul 18? Oare bucuria și lauda din capitolul 19 nu sunt rodul judecății curvei și a faptului că „soția Mielului” s-a pregătit (versetul 7)?

Pavel nu vorbește niciodată despre nuntă. Oare aceasta nu este datorită faptului că Duhul ne conduce, prin el, înspre noua creație, în care cei răscumpărați vor fi, pentru Ultimul Adam, ceea ce s-a arătat sub formă de simbol prin femeie, luată din primul om? În Geneza 2:21-23 nu se menționează nunta. Adam s-a trezit din somnul lui – o imagine a Domnului Înviat – și și-a văzut ajutorul potrivit desăvârșit și complet.

Oare denumirea de Mireasă nu vorbește despre ceva mai mult decât unitatea cu Cristos? „V-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Cristos ca pe o fecioară curată” (2 Corinteni 11:2). Noi, sfinții, suntem acum împrăștiati pe tot pământul, străini și pelerini. Israelul va fi adunat în țara lui și, sub autoritatea lui Cristos, va avea puterea să execute judecata asupra națiunilor răzvrătite, în avans față de judecata finală de la Marele Tron Alb.

Epilog

Să nu uităm că Chapman a început să studieze Biblia pe când avea 16 ani și a continuat s-o studieze până când „a adormit” la vârsta de 99 de ani și jumătate, dedicând multe ore pe zi studiului ei. Ne-am putea întreba cine altcineva a petrecut 84 de ani studiind Biblia? Nu ar trebui atunci să acordăm o mare atenție rezultatelor unui astfel de studiu?

Cineva din vremea lui a afirmat că, atunci când Chapman ședea în jurul unei mese studiind Biblia alături de alții care puteau fi considerați mari erudiți, el îi întrecea pe toți. Pe când se afla la masă în casa fratelui Bennet din Yeovil, Henry Dyer l-a asemănat pe Chapman, în privința modului în care slujea din Cuvânt, cu un vultur care zboară spre cer, deasupra norilor, și pe care, a adăugat el, „îl poți întrezări numai ocazional”. Cu aceeași ocazie a mai spus, că „în predicarea lui, Robert Chapman împarte pepite de aur, adică adevăruri cerești.” Iar acestea, spunea el, trebuiau prelucrate de ascultători și, cu cât erau mai prelucrate, cu atât acele adevăruri se vedeau mai bine în ei. W. Hake, care fusese director de școală, a afirmat, pe când avea 90 de ani, că nu a întâlnit pe nimeni ale cărui cunoștințe de limba engleză să le fi egalat pe cele ale lui Chapman. Chapman alegea întotdeauna cuvintele corecte și corespunzătoare pentru a-și exprima gândurile. Limba lui a fost descrisă ca fiind „engleza clasică” – o combinație de anglo-saxonă și de cuvinte din Scriptură.

Fiind întrebat la un moment dat despre așa numitele „adevăruri recuperate”, Chapman a răspuns: „Adevăruri recuperate, scump frate! Nu cunosc niciun adevăr recuperat, nu dețin nimic ce alții să nu fi deținut înainte de mine.”

Chapman obișnuia să spună că, atunci când ajungea la o „concluzie formată” cu privire la un anumit pasaj din Scriptură, nu mai găsea niciun motiv s-o schimbe. Însă pentru a ajunge la această „concluzie formată”, a trebuit de multe ori să aștepte mulți ani; pentru unele a așteptat înaintea lui Dumnezeu chiar cincizeci de ani; pentru altele, șaiszeci de ani; iar cu privire la anumite pasaje din Scriptură, nu a putut afirma nici după șaiszeci și cinci de ani de așteptare înaintea Domnului că a ajuns la o astfel de concluzie.

Chapman a afirmat privitor la „Scripturile care nu au fost împlinite” – numite, de obicei, profeții – că și-a păstrat până la bătrânețe aceleași păreri pe care le avusese încă din zilele de început ale alergării lui creștine. A adăugat însă că au existat unele pasaje despre care, la început, a considerat, asemeni multora, că vorbesc despre „veacul care va veni”, pentru ca în anii din urmă să înțeleagă că ele vorbesc despre „Țara veșnică”.

Citind cântarea numărul 44, publicată în 1837,

Cerurile și pământul vor fi reînnoite,
Pentru a arăta moartea Lui pe cruce.
Lui trebuie să I se supună toate lucrurile,
Orice genunchi înainte-I trebuie să se plece.

Dumnezeu Însuși a zidit cetatea noastră,
Mielul este lumina ei veșnică,
Nu vor fi-n ea nici lacrimi, nici blestem.
În ochii lui Dumnezeu, ea e fără pată.

și, chiar mai grăitor, citind cântarea 96, publicată în a doua ediție în anii '40,

Credința înflăcărată privește
Cerurile și pământul ce veșnic noi vor fi,
Unde Dumnezeu poate să-Și dezvăluie pe deplin Numele
Și căile ce L-or îndreptați.

Înaintea ochilor mei sunt locașurile Lui,
Unde nu se cunoaște niciun rău;
Țara Lui frumoasă, Paradisul,
Cetatea în care se află Tronul Său.

putem vedea că această schimbare a perspectivei lui a survenit în anii de început.

Locul pe care i l-a atribuit lui Israel în „veacul care va veni”, când Israelul va fi în țară – faptul că ei vor fi un popor cu o gândire cerească – este observat în cântarea 100, în strofa a treia, publicată în aceeași ediție.

Israel, poporul Tău lepădat,
Va fi bucuria și cununa Ta,
Moștenitor al mării mântuiri,
De care Neamurile se bucură acuma.

Aceași perspectivă a viitorului lui Israel este văzută într-un sonet, cântarea 155:

Inima-mi spune, Tată, că Tu nu vei lăsa
Ca Israel să fie pe veci împrăștiat.
Cei ce-au ucis pe Fiul cu ură și dispreț
Îl vor primi curând ca Domn și Împărat.
De-al lor Mesia, atuncea, se vor lipi în Țară,
Fiind născuți din Duhul – popor nenumărat.

„Se vor alipi de Mesia al lor”, și este observată chiar mai bine în cântarea 157, în care arată că părtășia, acea atitudine a minții și a inimii, va fi manifestată de popor în acea zi când, așa cum spune în alt loc: „israeliții vor fi martori ai lui Dumnezeu pe pământ, niște martori cum ochiul omului nu a mai văzut, nici conștiința omului nu a mai simțit vreodată”.

Una cu Domnul și Mântuitorul tău,
Nu mai ții de acest pământ;
Prin moartea și învierea Lui
De sus, din cer ești născut.

La un moment dat i-a spus unui frate: „Iubite frate, ai văzut cartea mea despre Daniel, în care dovedesc că toți frații mei se înșală și că eu am dreptate?” „Nu, frate Chapman”, a răspuns cel întrebat. „Ei bine”, a spus el, „am scris-o și am pus-o direct în foc.” Cu o altă ocazie, când fratele Hake i-a spus despre o conversație pe care a avut-o cu cineva care era sigur că Domnul ar putea veni în orice moment, a răspuns, „Ei bine, frate Hake, eu sunt gata, dar în Biblie nu scrie acest lucru.”

La o conferință unde erau adunați patruzeci de frați, organizată în Leominster în 1888, despre „Scripturile care nu au fost împlinite”, în timp ce

răspundea la întrebări, Chapman le-a prezentat înțelegerea lui cu privire la acestea. După cum mulți știu, și după cum au observat și cei care au studiat întrebările de mai sus, concluziile lui cu privire la aceste pasaje diferă foarte mult de părerile populare. După acele întâlniri, unul dintre cei prezenți l-a întrebat pe Chapman cum a putut să asculte cu atâta răbdare alte vederi, fără să îi contrazică pe cei care le exprimau. Chapman i-a răspuns: „Oare nu le îngăduie Domnul, nu are El răbdare cu cei care le susțin și le exprimă?”

În mai 1887, la conferința din Leominster, într-o dimineață, după micul dejun, fratele Denham-Smith a spus: „Îmi doresc ca fratele și părintele nostru Chapman să-și scrie autobiografia.” „Iubite frate Smith”, i-a răspuns Chapman, „este scrisă deja, este scrisă sus, și va fi publicată dimineața, fără erată și fără o a doua ediție!”

Cei care l-au cunoscut personal pe Chapman sunt tot mai puțini în fiecare an, aceste scurte istorisiri fiind adăugate pentru a arăta celor mulți, pentru care el este doar un nume, ce fel de om a fost. Viața lui, scrisă pe scurt de domnul Bennet din Yeovil și un volum format din câteva scrisori, cartea „*Cântări și Meditații*” și, de asemenea, cartea „*Nestemate de mare preț*” pot fi citite de cei care doresc să-l cunoască mai mult.